

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **P. M.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2014, č. j. KrÚ 47615/2014/ODSH/8, sp. zn. SpKrÚ 46276/2014/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 11. 3. 2015, č. j. 61 A 29/2014 - 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou a procesně přípustnou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2014, č. j. KrÚ 47615/2014/ODSH/8, sp. zn. SpKrÚ 46276/2014/ODSH/8. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend, oddělení přestupků, č. j. OSA/P-1728/13-D/33, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že se dne 24. 10. 2013 v době od 10:45 do 12:50 hodin jako řidič motorového vozidla tovární značky Volvo, registrační značky vozidla X, na pozemní komunikaci ul. K Polabinám (před budovou Polikliniky a Hotelem Labe) neřídil dopravní značkou IP25a („Zóna s dopravním omezením – Zákaz zastavení“). Stěžovatel měl na uvedeném místě zastavit

a stát, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

V žalobě stěžovatel namítal nesprávnost postupu žalovaného při doručování rozhodnutí, neboť požádal o doručování písemností na elektronickou adresu „X“, přičemž z informací dostupných ve spisovém materiálu se žalovaný ani nepokusil o doručení rozhodnutí na tuto elektronickou adresu. Nelze proto dovozovat účinky doručení fikcí na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce. Dále v žalobě zpochybnil relevantnost printscreenů „editace externího subjektu“ jako důkazního materiálu o pokusu žalovaného odeslat rozhodnutí na výše uvedenou elektronickou adresu. Z toho důvodu považuje rozhodnutí za doručené až okamžikem nahlédnutí do spisu substitučním zástupcem žalobce dne 29. 10. 2014, přičemž odpovědnost za žalobcem údajně spáchané přestupky zanikla dle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dne 24. 10. 2014; odpovědnost tedy zanikla dříve, než byla věc pravomocně skončena. Rovněž zpochybňoval postup správního orgánu při řízení spočívající v nedostatečném prokázání viny, zejména v nevyšlechnutí zasahujících strážníků jako svědků.

Vzhledem k důležitosti určení okamžiku doručení ve vztahu k včasnému podání žaloby se krajský soud zabýval námitkami žalobce ohledně doručení rozhodnutí žalovaného a dospěl k názoru, že námitky nejsou důvodné. Rozhodnutí bylo podle jeho názoru doručeno fikcí dne 28. 7. 2014, dvoutříměsíční lhůta pro podání žaloby tedy uplynula dne 29. 9. 2014 (pondělí). Žaloba podaná dne 4. 11. 2014 tedy byla podána až po uplynutí lhůty, proto ji krajský soud výše uvedeným usnesením odmítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvádí, že nebyl-li správním orgánem respektován postup při doručování podle § 20 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť se nepokusil rozhodnutí vypravit na adresu k doručování podle § 19 odst. 3 správního řádu, nelze dovozovat účinky doručení desátým dnem uložení při doručování na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Dále upozorňuje na chybnou interpretaci § 19 odst. 3 správního řádu. Krajský soud dospěl k názoru, že správní orgán doručuje na elektronickou adresu pouze v případě, že to povede k urychlení řízení. Rozhodnutí, zda tímto způsobem bude doručováno, je věcí správního uvážení a správní orgán není povinen na žádost účastníků řízení na elektronickou adresu doručovat. To stěžovatel považuje za extenzivní výklad zákona, neboť krajský soud pozměnil slovo „zejména“ na „jen tehdy“. Podle jeho názoru krajský soud rovněž pochybil, pokud zasáhl do diskreční pravomoci správního orgánu, neboť jeho správní uvážení nahradil vlastním názorem nad rámec tohoto uvážení. Úvaha správního orgánu o způsobu doručování musí být provedena před tímto úkonem a nikoliv následně jako ospravedlnění neschopnosti správního orgánu doručit písemnost na elektronickou adresu či svévolnosti postupu. Stěžovatel považuje tvrzení žalovaného o nemožnosti odeslání e-mailu z důvodu, že elektronická adresa obsahuje diakritické znaménko, za lživé a účelové, neboť na adresu „X“ ostatní správní orgány doručují písemnosti běžně, což prý stěžovatel doložil screenshoty přiloženými k žalobě. Sám žalovaný, jakož i jiné správní orgány používající systém GINIS na takovou adresu písemnosti vypravují, což se stěžovatel dozvěděl od jiného klienta svého advokáta teprve dne 15. 4. 2015, přičemž důkaz tvrzené zkušnosti stěžovatel přislíbil doplnit ve lhůtě jednoho měsíce, pokud k tomu tento klient dá souhlas. Stěžovatel rovněž považuje za nesprávnou úvahu krajského soudu, že mohlo být dostatečné doručování na elektronickou adresu „X“, neboť jako součást podání odvolání byla správnímu orgánu doručena plná moc, v jejímž textu je uvedeno, že zmocněnec žádá o doručování písemností na elektronickou adresu „X“. Stěžovatel odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 5 As 44/2010 - 56, podle něž je stanovení adresy k doručování podle § 19

pokračování

odst. 3 správního řádu platné pro správní orgán, kterému je podání týkající se doručovací adresy doručeno, a tedy případné podání plné moci Magistrátu města Pardubic by nemohlo ovlivnit adresu, na kterou doručuje žalovaný. Stěžovatel proto zastává názor, že žaloba byla odmítnuta nezákonně a navrhuje, aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se přes výzvu Nejvyššího správního soudu ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

V kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost míří proti usnesení, kterým krajský soud žalobu v předložené věci odmítl pro opožděnost, tedy žalobu neposuzoval meritorně. Nejvyššímu správnímu soudu tak v kasační stížnosti přísluší v tomto ohledu pouze hodnotit, zda krajský soud správně posoudil včasnost podané žaloby. Z obsahu kasační stížnosti lze rovněž usuzovat, že stěžovatel namítá též vadu řízení před krajským soudem, nicméně i tyto vady v případě odmítnutí žaloby spadají pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98).

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou vady řízení před krajským soudem, neboť vada řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost závěru soudu, by bezpochyby byla důvodem ke zrušení napadeného usnesení krajského soudu a k vrácení věci k dalšímu řízení. Stěžovatel za takovou vadu považuje zásah krajského soudu do diskreční pravomoci žalovaného, neboť se zabýval zákonností doručování nejen nad rámec žalobní námítky, ale závěr o správnosti doručení hodnotil mimo rámec názoru žalovaného. Stěžovateli je třeba v první řadě připomenout, že diskreční oprávnění správního orgánu zaměřuje s volbou procesního postupu, o který se v daném případě jednalo. Krajský soud se vždy musí zabývat včasností žaloby, a to bez ohledu na žalobní tvrzení i bez ohledu na náhled žalovaného o zákonnosti doručení rozhodnutí (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2007, č. j. 9 As 24/2007 - 57). Vzhledem k tomu, že řešení otázky, zda byl žalovaný povinen doručovat na elektronickou adresu a zda byly splněny podmínky pro doručování poštou, mělo zásadní dopad na určení okamžiku doručení žalobou napadeného rozhodnutí a tím i na včasnost podání žaloby, postupoval krajský soud v souladu se zákonem a odmítnutí žaloby nebylo důsledkem jeho vadného postupu.

Stěžovatel dále namítal, že správní orgán neměl právo nedoručovat písemnosti na elektronickou adresu „X“ jen proto, že nebyl technicky způsobilý k jejich odeslání. Je toho názoru, že mu nelze přikládat k tíži, že správní orgán nebyl ani po pěti letech od zavedení možnosti uvedení národních znaků v elektronických adresách schopen tuto úpravu reflektovat.

Postup správního orgánu při doručování písemností je upraven především v § 19 správního řádu. V první řadě je třeba poznamenat, že zákon nepamatuje na situace, kdy písemnost není vůbec odeslána pro objektivní technickou překážku. Podle § 19 odst. 3 správního řádu je možné na elektronickou adresu doručovat na požádání účastníka řízení, a to zejména může-li to přispět k urychlení řízení. V tom případě pak v souladu s odst. 8 téhož ustanovení platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované

písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Podle odst. 9 téhož ustanovení učiní správní orgán neprodleně další pokus o doručení, vrátila-li se písemnost jako nedoručitelná, přičemž až v případě, kdy bude neúspěšný i druhý pokus o doručení, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

V daném případě je ze správních spisů zřejmé, že na sdělení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání reagoval podáním ze dne 11. 3. 2014 K. S., který se označil za zmocněnce přestupce a připojil kopii plné moci ze dne 7. 3. 2014, přičemž jak v podání, tak i v plné moci je uvedeno, že zmocněnec žádá o doručování na elektronickou adresu „X“. Správnímu orgánu se odpověď na toto podání na danou elektronickou adresu nepodařilo doručit. Následně K. S. zaslal správnímu orgánu věcné vyjádření ze dne 18. 6. 2014, přičemž v textu mezi důkazními návrhy sdělil, že požaduje, aby mu v tomto řízení i v řízení odvolacím bylo doručováno na elektronickou adresu „X“. K tomuto podání opět připojil kopii plné moci ze dne 7. 3. 2014 obsahující požadavek na doručování na elektronickou adresu „X“, přičemž z této adresy bylo podání také odesíláno. Správní orgán považoval přestupce za nezastoupeného pro nedostatek originálu plné moci a výzvu k doložení originálu plné moci mu nejprve neúspěšně zasílal na elektronickou adresu „X“ a poté poštovní zásilkou. Prvostupňové rozhodnutí pak správní orgán zaslal dne 24. 4. 2013 poštou přestupci.

Odvolání bylo podáno dne 12. 5. 2014 K. S. elektronicky z adresy „X“. Správní orgán I. stupně následně zaslal novou výzvu k doložení originálu plné moci, a to na obě uvedené elektronické adresy; přičemž ze spisu není zřejmé, na kterou z nich se podařilo či nepodařilo doručit. Přestupce sám pak správnímu orgánu zaslal originál plné moci ze dne 7. 3. 2014 obsahující požadavek na doručování na elektronickou adresu „X“. V odvolacím rozhodnutí žalovaného je v rozdělovníku uvedeno kdo rozhodnutí obdrží, přičemž u K. S. jsou postupně uvedeny elektronické adresy „X“, „X“ a adresa bydliště. Rozhodnutí je opatřeno razítkem, že bylo vypraveno 16. 7. 2014. Fakticky pak podle záznamů na č. l. 18, 19 spisu žalovaný doručoval na obě elektronické adresy; na adresu „X“ se nepodařilo zásilku odeslat, ve vztahu k druhé adrese ve spise není obsaženo potvrzení příjmu rozhodnutí adresátem. Poštou pak bylo doručeno fikcí, když zásilka byla jako nevyzvednutá vhozena do schránky zmocněnce dne 30. 7. 2014, přičemž právní moc je na rozhodnutí vyznačena dnem 28. 7. 2014 a je zjevně odvozena od doručení fikcí.

Krajskému soudu skutečně nelze přisvědčit v názoru, že správní orgán v daném případě posoudil žádost o doručování na elektronickou adresu jako nesměřující k urychlení řízení, a tudíž opominutelnou, a že proto na ni nemusel v souladu s § 19 odst. 3 správního řádu doručovat. Tomu totiž postup správních orgánů nenasvědčuje. Nelze argumentovat ani tím, že prvostupňové rozhodnutí bylo doručováno poštou přestupci a že ten z toho mohl seznat, jak mu bude ve věci doručováno. Správní orgán prvního stupně totiž k doručování poštou přímo přestupci přistoupil proto, že ho považoval pro nedostatek originálu plné moci za nezastoupeného. Proto také doručoval přestupci, a nikoliv zmocněnci. Je vedlejší, zda tento jeho postup byl správný (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 - 26); podstatné totiž je, že se prvostupňové rozhodnutí dostalo do stěžovatelovy dispozice a že následně také bylo podáno včasné odvolání. Ostatně stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti proti tomuto postupu správního orgánu I. stupně nebrotí a z hlediska určení včasnosti žaloby to není vůbec rozhodující.

Stěžovatel, resp. jeho zmocněnec, tedy v průběhu správního řízení požádal o doručování na elektronickou adresu, přičemž její znění uváděl v různých podáních odlišně, celkem

pokračování

ve dvou verzích. Není jasné, z jakého důvodu se stěžovatel dovolává rozsudku tohoto soudu sp. zn. 5 As 44/2010, z něhož plyne potřeba žádosti vůči správním orgánům obou stupňů. Tento názor není obecně sdílen (viz Správní řád, Komentář, Vedral, J., Bova Polygon Praha, 2. vydání, s. 249), není ve prospěch stěžovatele použitelný, a hlavně na stav v této věci nedopadá. Zmocněnec stěžovatele vyslovil žádost o doručování na elektronickou adresu výslovně ve vztahu ke správním orgánům obou stupňů v podání ze dne 18. 3. 2014 a navíc je jedna z žádostí o doručování na elektronickou adresu i obsahem originálu plné moci předložené až po podání odvolání; problém je, že se tato dvě podání co do znění elektronické adresy liší. Bylo by jistě vhodnější, aby žalovaný vyzval zmocněnce k upřesnění preference jedné z elektronických adres, pokud zjevně nedospěl k jednoznačnému závěru, která z těchto adres je pro jeho postup relevantní. Takové upřesnění by mohlo vést ke zjednodušení jeho postupu při doručování. To, že tak neučinil, ovšem nemá vliv na posouzení zákonnosti doručení. Obecně totiž nelze vyloučit, že účastník řízení či jeho zmocněnec disponuje dvěma vzájemně nepropojenými elektronickými adresami a že uvede podstatný důvod, proč potřebuje, aby mu bylo doručováno na obě adresy, přičemž tento postup může skutečně přispět k urychlení řízení. Z postupu správního orgánu je patrné, že považoval obě žádosti za relevantní, na obě se pokusil doručit, a krajský soud doručení na obě tyto adresy také hodnotil; proto se Nejvyšší správní soud bude zabývat podmínkami doručení poštou ve vztahu k oběma těmito elektronickým adresám.

Pokud jde o elektronickou adresu „X“, je stěžovatel názoru, že důvodem nedoručení je neschopnost žalovaného doručit na elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka, která nemůže jít k jeho tíži. Předně je třeba uvést, že z dokladu o neúspěšnosti odeslání rozhodnutí žalovaného na tuto elektronickou adresu není zřejmé, co bylo důvodem nemožnosti odeslání zprávy. Domněnku, že to je diakritické znaménko užitá v elektronické adrese, do řízení vnesl žalovaný ve svém vyjádření a krajský soud tyto důvody nepovažoval za podstatné pro svůj závěr. Nejvyšší správní soud nemůže vyloučit, že důvodem neodeslání zprávy bylo diakritické znaménko v elektronické adrese, proto zde odkazuje na předchozí rozsudek tohoto soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 - 26, který osvětluje, že povinnost správního orgánu doručovat na elektronickou adresu není absolutní, a to zejména v případech, kdy takovému doručování brání objektivní technická překážka. Ve výše označeném rozsudku se uvádí, že „(N)ejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že doménová jména či emailové adresy díky tzv. systému IDN (Internationalized Domain Names) již mohou obsahovat znaky národních abeced, přičemž dochází k rozšiřování využití takových znaků v emailových adresách (srov. např. Sondy do nitra internetu 195. IDN – domény s diakritikou. Veřejná správa č. 10/2010, str. 24). Na druhou stranu ovšem nelze vyjít z toho, že by využití diakritických znamének již bylo zcela standardní součástí všech domén a běžnou součástí adres užívaných pro elektronickou komunikaci (srov. např. vyjádření správce domény cz - CZ.NIC - na <http://háčkyčárky.cz>). Jestliže tedy žalovaný nemohl odeslat žalobou napadené rozhodnutí na stěžovatelem označenou elektronickou adresu, nestalo se tak v projednávané věci v důsledku jednorázového pochybení některého z jeho zaměstnanců či technické závady, ale v důsledku systémového problému technického charakteru. Nelze ostatně nevyjádřit podiv nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemnosti ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná. Přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům). Zvláště pokud je dána objektivní technická překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná, bylo by v rozporu se smyslem § 19 odst. 4 správního řádu, který má přispívat k urychlení řízení, formálně lpět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky. Jinak řečeno, lze připustit, aby správní orgán, jsou-li dány výše nastíněné technické překážky, za analogického užití § 19 odst. 8, 9 správního řádu písemnost i přes žádost o doručování na elektronickou adresu doručoval, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.“

Nemožnost odeslání písemnosti na elektronickou adresu „X“ jistě může teoreticky mít i jiné příčiny, ať už by šlo o obstrukční záludnosti spočívající ve způsobu sestavení elektronické adresy či v důvodech technického rázu na straně žalovaného. Z hlediska povinností správního orgánu jejich odhalení není podstatné a platí zde rovněž závěry plynoucí z výše uvedeného rozsudku. Je třeba vycházet z toho, že správní orgán je povinen své rozhodnutí doručit, přičemž respektuje požadovaný způsob na doručení na elektronickou adresu; při neúspěchu však je zcela namístě doručení jiným zákonem předpokládaným způsobem. Smyslem zákonné úpravy je zajištění co nerychlejšího průběhu řízení i seznámení účastníků řízení s rozhodnutím.

Nejvyšší správní soud rovněž konstatuje, že stěžovatel nijak nepodložil svá tvrzení, že ostatní správní orgány na tuto adresu běžně písemnosti doručují. Naopak i výše jmenovaný rozsudek se týká věci obdobné posuzovanému případu stěžovatele, a to s tímž zmocněncem a stejnou elektronickou adresou. Navzdory tomu se žalovaný pokusil na tuto adresu doručit, leč zásilku nebylo možné odeslat. Za takové situace, kdy se zásilku nepodařilo ani odeslat, nelze trvat na nezbytnosti opakovaného pokusu odeslání téže listiny ve smyslu § 19 odst. 4 správního řádu, který tuto povinnost ukládá v případě, že se zásilka na relevantní adresu vrátila jako nedoručitelná. Relevantní adresou je třeba rozumět adresu nevytvářející objektivní technické potíže při doručení, ať už z důvodů užití diakritických znamének či z důvodů jiných.

Pokud jde o elektronickou adresu „X“, stěžovatel ani netvrdí, že by nedostatek podmínek pro doručování poštou měl být s touto adresou spojen. Krajský soud se jí ovšem správně zabýval, neboť na tuto adresu bylo žalovaným doručováno, a to na základě podání, z něhož byla taková žádost patrná, přičemž jde o podání předložené v odvolacím řízení. Z hlediska včasnosti žaloby bylo proto na místě posoudit i výsledek tohoto doručení. Jak bylo výše uvedeno, a stěžovatel to ani nevyvrací, nebylo doručení potvrzeno adresátem ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu.

Pro posouzení včasnosti žaloby je proto rozhodující doručení rozhodnutí poštovní zásilkou, které, vyjma výše uvedeného vztahu k elektronickému doručování, stěžovatel nezpochybňuje.

Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru, když uvedl, že žalované rozhodnutí bylo doručeno fikcí zmocněnci stěžovatele dne 28. 7. 2014 a lhůta pro podání žaloby tak marně uplynula dne 29. 9. 2014 (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Za takové situace bylo odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zákonné.

K námitce stěžovatele proti části usnesení uvedené slovy „*obiter dictum*“ Nejvyšší správní soud poznamenává, že je nadbytečné se jí zabývat, neboť uvedený názor byl vysloven nad rámec rozhodovacích důvodů. I kdyby Nejvyšší správní soud souhlasil se stěžovatelem, že nemožnost odeslání písemnosti na určenou elektronickou adresu není jeho obstrukční taktikou, neměla by tato skutečnost vliv na oprávnění správního orgánu doručovat písemnost tak, jako by stěžovatel o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal.

Přesto, že Nejvyšší správní soud neakceptoval některé argumenty krajského soudu, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. naplněn nebyl, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu